

เพ็ญบาย
บทที่ 6

“ไม่พบอะไรเลยหรือ”

ซซซัยถามเมื่อต่างก็กลับขึ้นไปนั่งบนรถ แทนคำตอบ มีรูปสวยยื่นผ่านไป กระดุมติดเสื้อที่ดูสวยงามเรียบหรูของสตรี เม็ดหนึ่งวางอยู่อย่างโดดเดี่ยว

ฉัตรแก้วมองตาม ซซซัยหยิบไปดู

“นี่มันกระดุมเสื้อผู้หญิงนี่นา”

“ยังใหม่อยู่ด้วยนะครับพี่ซซ แล้วก็ต้องไม่ใช่ของชาวบ้านแน่ๆ”

“หรือว่าจะเป็นของอากัญ” เขาหันมาทางฉัตรแก้ว

หญิงสาวสั่นหน้า “ไม่รู้ซีคะ”

“พຽงนี้ลองตรวจดูซีครับ”

“แล้วมันจะเกี่ยวกับหรือเปล่าละนี่”

เมื่อไม่มีคำตอบ ซซซัยก็ได้แต่หย่อน “หลักฐาน” ลงกระเป๋าสี

“ช่างเถอะ แล้วค่อยกลับมาดูกันใหม่”

“พี่ซซจะมาที่นี่อีกหรือคะ”

“ทำไม่ละ แก้วก็อยากจะมาเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

“แก้วมาครั้งเดียวก็เกินพอแล้ว ไม่อยากมาอีกแล้วละคะ”

ซซซัยกับเพื่อน ต่างก็ไม่ได้พูดอะไรอีกเหมือนมีเรื่องขบคิด...

แม้ปากจะพูดว่า “ไม่อยากติดอยู่กับพี่ซซ” แต่พอชายหนุ่ม ส่งลงที่โรงแรม ฉัตรแก้วก็อดรู้สึกใจหายไม่ได้

“ทานข้าวคนเดียวได้ไหมแก้ว” ซซซัยถาม

“ได้สิคะ ก็ทานคนเดียวมาตั้งหลายวันแล้ว” เสียงตอบมีแงงอน

“พี่จะไปธุระ” เขาออกตัว

เธอเดินหนีโดยไม่รำลา อีกสองชายมองตามยิ้มๆ แต่ด้วยความรู้สึกในส่วนลึกที่แตกต่างกัน

“ซซซัย ใครๆ ต้องคอยเอาใจมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

“ยกเว้นพี่ซซไซ้ใหม่ซะ ที่ไม่ยอมเอาใจ” ปองพลถามยิ้มๆ

“ก็เราชอบให้คนมาเอาใจเราเหมือนกันนี่” เขาพูด

สองชายกลับขึ้นรถขับกลับออกไป ฉัตรแก้วหันมามองค้อนๆ

...ธุระอะไรกัน ทำเป็นมีลับลมคมใน ถ้าเป็นพี่นะ ป่านนี้ คงบอกออกมาแล้ว...

เช้าวันรุ่งขึ้น ซซซัยทักทายหญิงสาวที่โรงแรมแล้วก็หายไป อย่างไร้การติดต่อ ฉัตรแก้วโทรศัพท์ไปหา แต่คำตอบก็คือ

“พี่ยังไม่ว่าง”

“แก้วจะย้ายไปอยู่โรงพยาบาลกับแม่แล้วนะคะ” เธอบอก ทั้งๆ ที่ไม่เคยตั้งใจมาก่อนที่จะต้องรายงานอีกฝ่าย

ชายหนุ่มหาได้สนใจไม่ “ก็ดีเหมือนกัน ตามใจแก้วเถอะ”

หญิงสาวไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าเหตุใดจึงรู้สึกหงุดหงิด เหมือนมีสิ่งตกค้างในใจ อดนึกถึงร่างสูงเคร่งครัด ใบหน้าคมคาย สะอาดสะอ้านของคนที่เคยพาเธอซ้อนท้ายรถมอเตอร์ไซด์เมื่อรถเสีย ในยามเย็นย่ำเมื่อกว่าปีมาแล้วไม่ได้ แล้วก็วิ่งไปถึงอ้อมแขนและ ออกอุ้งที่โอบรัดในยามคับขัน

พอรู้ตัวว่าคิดฟุ้งซ่าน เธอก็รีบหันเหความสนใจไปทางอื่น

“เพื่อนพี่ซซ จะมีใครดี” เธอจงใจหาเรื่องขึ้นมาดูแคลน....

อัฐางค์มาถึงแล้วตามมาที่โรงพยาบาลซึ่งฉัตรแก้วอาศัยนอน บนเก้าอี้โซฟาหน้าเตียงคนไข้ คอยดูแลมารดาซึ่งยังต้องอาศัยเครื่องช่วยชีวิตบางอย่าง หญิงสาวเฝ้ามองด้วยความรู้สึกหดหู่เยียบเหงา

อัฐางค์บอกเธอว่า “พี่นะตำเปิงเลย หว่าอัฐบอพี่ซซ ว่าแก้วพักที่ไหน อัฐไม่ได้บอกสักหน่อย ก็รู้ๆ อยู่ว่าพี่ซซร้ายแต่ไหน”

ฉัตรแก้วเบื่อหน่ายเรื่องระแวงเก่าๆ เต็มที่ “พี่ซซไม่ทำอะไรแก้วหรอก แต่ เอ... ถ้าอัฐไม่ได้บอกแล้วพี่ซซตามไปที่โรงแรมได้ยังไงถูก”

“เขาไม่ได้โทรหาแก้วหรือ”

“เปล่านี่”

“มันคงเป็นพี่อัญบอกมั้ง...” จักรแก้วคงไม่สนใจถ้าเพื่อนชายไม่ได้พูดต่อไปว่า “พี่อัญไม่ยอมให้พี่นะมาหาแก้ว เขาขอมาด้วย แต่ว่าพี่นะไม่ยอมเลยทะเลาะกันใหญ่เลย”

“ทำไมพี่อัญถึงไม่ยอมให้พี่นะมาหาแก้วล่ะ” หญิงสาวถามอย่างแปลกใจ “แก้วอยู่ที่นี้คนเดียว แมกก็นอนเจ็บไม่รู้เรื่อง ถ้าพี่นะไม่มา แก้วคงเสียสติไปแล้ว”

“นั่นละ เพราะว่าแก้วกำลังลำบาก พี่อัญถึงกลัวว่า...”

จักรแก้วเดาออก “ไปบอกพี่อัญเลยนะอ๊ะ ว่าไม่ต้องคิดมาก แก้วกับพี่นะเป็นแค่พี่น้องกันเท่านั้น”

อัญแงงค์จับมือเธอไปกอด “อ๊ะดีใจจังเลยที่แก้วพูดอย่างนี้ รู้ไหมว่าความจริงอ๊ะก็กลัวอยู่เหมือนกันว่าแก้วจะคล้อยตามพี่นะ”

“อย่าบ้าน่าอ๊ะ” หญิงสาวเอ็ดพลางดึงมือกลับ

พออีกฝ่ายหันหน้าเสียเธอก็อดสงสารไม่ได้

ระยะหลังๆ นี้ อัญแงงค์มีท่าทีที่แตกต่างไป นับจากธีระตาย เขาทำเหมือนอยากจะทำกรเข้ามาแทนที่ธีระในหัวใจของเธอ

เธอจับแขนเพื่อนชาย ยิ้มเอาใจปลอบว่า

“ถึงอย่างไรแก้วก็ชอบใจอ๊ะมากๆ ที่เป็นห่วง ชอบใจสำหรับทุกๆ เรื่อง ถ้าไม่มีอ๊ะ แก้วคงอยู่มาจนถึงตอนนี้ไม่ได้”

อีกฝ่ายยิ้มออก รีบกุมแขนเธอไว้ “จริงหรือ”

ประตูห้องเปิดออกทำให้ทั้งสองหันไป คนที่เพิ่งมาถึงก็ชะงักไปเหมือนกัน “พี่ซซ์” อัญแงงค์กล่าวทักพลางยกมือไหว้

จักรแก้วมองเลยไปยังคนที่เดินตามมา สีหน้ายิ้มคล้ายล้อเลียน ทำให้เธอร้อนตัวจนต้องรีบปล่อยแขนผละออกห่างจากเพื่อนชาย

“อ๊ะมาถึงตั้งแต่เมื่อไหร่” ซซ์ซัยถาม

“เมื่อเช้านี้เองฮะ”

พี่ชายเดินไปดูคนป่วย จักรแก้วเดินตามไปยืนข้างๆ

“หลับตลอดเวลาเลยอะ แขนขาไม่ยอมขยับ พยาบาลต้องคอยมาพลิกตัวให้”

“อีกหน่อยก็ดีขึ้น”

หญิงสาวอดรู้สึกไม่ได้ว่ามีความสาแก่ใจปอนอยู่ในน้ำเสียงของอีกฝ่าย เธอมองพี่ชายอย่างตัดพ้อ แต่ก็นั่นแหละ จะเอาอะไรกับพี่ซซ์ เธอไม่หวังอะไรจากพี่ชายต่างสายเลือดคนนี้นานแล้ว

คนที่ยืนอยู่ข้างๆ กลับเจอความอาทรอยู่ในสีหน้า แม้เขาไม่ได้พูดอะไร แต่ประกายตาที่มองมาทำให้เธอรู้สึกอบอุ่น

เธอเผลอนึกถึงอ้อมอกและวงแขนที่โอบรัดเมื่อตั้งเธอออกมาจากอันตราย แล้วก็หันร้อนวูบจนต้องหันหนีกลบเกลื่อน.....

คุณพรรณงามเป็นคนสุดท้ายที่มาถึง เนื่องจากในช่วงที่เกิดเรื่องเธอและสามีพาลูกสาวไปเที่ยวต่างประเทศซึ่งหลานชายสุดที่รักกำลังศึกษาอยู่ กว่าจะรู้เรื่อง กว่าจะเดินทางกลับมา พิธีศพของคุณชนกก็ผ่านพ้นและคุณกัญญาผ่านช่วงวิกฤตพ้นจากอันตรายแล้ว

แม้กระนั้น พอเห็นสภาพของคนที่เป็นเพื่อนสนิทซึ่งโตขึ้นมาด้วยกัน เธอก็ถึงกับร้องไห้ พลอยให้จักรแก้วน้ำตาคลอไปด้วย

“โธ่เอ๊ยคุณกัญญา ไม่น่าเลย ไม่น่าเลยจริงๆ”

เธอคร่ำครวญ เผ้าถามไถ่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

จักรแก้วรู้รายละเอียดไม่มาก

คุณยังยศไม่ได้คร่ำครวญเหมือนกับภรรยา ทว่ามีสีหน้าอ่อนแรงแรงขมหนักหน่วงเศร้าใจกับชะตากรรมของคนใกล้ชิด ยิ่งกว่านั้นทรัพย์สินที่เขาจะต้องรับผิดชอบดูแลแทนผู้ที่จากไปมีมากมายและอยู่ในภาวะที่ถูกหมายปองช่วงชิงจนทำให้เขาถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับไปที่เดียว

คุณพรรณงามรู้ดีพอๆ กับสามี เพราะนอกจากจะเป็นผู้ดูแลเก็บและรักษาผลประโยชน์ที่ทำรายได้มากมายส่วนหนึ่งแล้ว เธอยังมีส่วนรับรู้การทำนิติกรรมของสามีภรรยาคุณนี่เกือบจะทั้งหมด

เมื่อคุณกัญญายังเป็นปรกติสมบุรณ์ คุณพรรณงามเบื่อหน่าย

ต่อต้านอาการหวงหวงสมบัติของเพื่อนนัก แต่ในบัดนี้เมื่อตระหนักว่า ทรัพย์สินมากมายที่เธอและสามีดูแล อยู่ในภาวะที่อาจถูกช่วงชิงเอาไป เธอกลับทำใจให้วางเฉยไม่ได้

ขณะที่นั่งหันหน้าเข้าหากัน ชายสูงวัยบอกฉัตรแก้วว่า

“ชนะชนไม่พอใจเงื่อนไขต่าง ๆ ที่คุณพ่อคุณแม่ของหนูวางไว้ นี่ก็ตั้งหน้าความขึ้นมาร้องขอคุณพินัยกรรมแล้วก็ขอตรวจสอบทรัพย์สินที่หน้าคุณดูแลอยู่ คงจะต้องยุ่งกันนานหน่อยละ”

“เอ๋ ทำไมพีณะต้องทำอย่างนั้นด้วยคะ” เธอถามอย่างแปลกใจ คุณยัยยศตอบว่า “เขาไม่ไว้ใจนายศ”

คุณยัยยศเป็นทนายความของคุณกัญญามาก่อนรู้จักคุณชนก หลังจากนั้นเขาได้เข้ามาดูแลคุณชนกอย่างเต็มตัว ไม่แปลกที่ชนะชนจะมีความรู้สึกในทางต่อต้านแทนที่จะไว้ใจเชื่อถือ

หญิงสาวพูดว่า “แก้วฟังแล้วไม่สบายใจเลย ที่จริงก็ไม่ใช่ใครอื่นที่ไหน คนครอบครัวเดียวกันแท้ๆ แก้วคิดว่าหากพีณะกับพีชัชจะเอาอะไรก็ให้เขาไปเลยดีกว่า จะได้ไม่ต้องมาทะเลาะกัน”

คุณพรรณงามบีบเข้าเธอ “น้ำรู้ว่าแก้วลำบากใจ แต่ว่าแก้วต้องทำใจให้หนักแน่นหน่อยนะลูก นั่นก็พี นี่ก็แม่ รอไปอีกหน่อย ให้แม่อาการดีขึ้นก่อนค่อยตัดสินใจว่าจะให้อะไรใครจะดีกว่า”

“ถึงอย่างไรแก้วก็ทำอะไรไม่ได้หรอกคะ น้ำพรรณ แก้วไม่รู้เรื่องอะไรของคุณพ่อคุณแม่เลย”

คุณพรรณงามทำเสียงปลอม

“ไม่รู้ก็ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ แต่ว่าแก้วรู้ตัวหรือเปล่าว่าแก้วมีสิทธิมากแค่ไหน แคลายเซ็นที่แก้วอาจเซ็นด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แกรีกเดียว ก็เปลี่ยนแปลงอะไรๆ ได้เยอะเยอะ มันอาจจะทำให้แก้วต้องพบปัญหาที่คาดไม่ถึงแล้วทำให้แม่เขาต้องพลอยลำบากไปด้วยก็ได้ นะจ๊ะ”

หญิงสาวฟังอย่างแปลกใจ สีหน้าเคร่งขรึมของยัยยศทำให้เธอ ยิ่งนึกวันขึ้นมามีเรื่องที่อยู่ข้างหน้าคงจะไม่น่าสบายใจเท่าไรนัก

คุณพรรณงามตะล่อมด้วยน้ำเสียงอบอุ่น

“สัญญากับน้ำได้ไหม ว่าแก้วจะไม่เซ็นชื่อยินยอมให้ใครทำอะไร นอกจากจะปรึกษานายศก่อน”

แม้จะไม่เข้าใจความหมายและจุดประสงค์ชัดเจน หญิงสาวก็พยักหน้ารับคำอย่างเชื่อฟัง

“คะ น้ำพรรณ”

“แก้วต้องจำสัญญาที่ให้กับน้ำไว้ให้ดีนะจ๊ะ” อีกฝ่ายคาดคั้น

สีหน้าของเธอทำให้ผู้สูงวัยต้องรีบอธิบาย

“ที่น้ำขอนี้ก็เพื่อตัวแก้วและแม่จะจ้ะ คุณกัญญาไว้ใจมอบหมายให้น้ำสองคนดูแลทุกอย่าง อย่าง รวมทั้งตัวแก้วมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว มันเป็นเรื่องของความผูกพันส่วนตัวก็จริง แต่ก็เป็นเรื่องของกฎหมายด้วยความสัมพันธ์ส่วนตัวนั้นใช้บังคับอะไรใครไม่ได้ กฎหมายต่างหากที่บังคับได้... เป็นเรื่องที่เราต้องระวังให้มากเพราะมันเป็นเครื่องมือที่คนอื่นก็ใช้ร่วมกันด้วย คนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์มักจะถูกเป็นเหยื่อเสมอ แก้วเข้าใจไหมจ๊ะ”

หญิงสาวพยักหน้าหงๆ “คะ... แก้วจะทำตามที่น้ำพรรณเห็นว่าแม่ต้องการ อีกหน่อยถ้าแม่หายแล้วจะได้ไม่มาตำหนิแก้ว”

ยัยยศเฝ้ามอง สีหน้าอ่อนช้อย เชื่อฟังและไว้วางใจของผู้อ่อนวัย ทำให้เขารู้สึกโล่งใจขึ้นเป็นอันมาก....!

ยัยยศกลับไปก่อนเพื่อเตรียมตัวรับมือกับการฟ้องร้องของชนะชน ส่วนพรรณงามยังรั้งอยู่เป็นเพื่อนเธอ อัยฎางค์กลายเป็นส่วนเกิน เพราะผู้ที่มาใหม่ประทับติดตัวพูดจากับหญิงสาวอยู่ตลอดเวลา

“แก้วกลับไปอยู่กับน้ำที่โรงแรมเถอะนะ ลูก เราจ้างพยาบาลพิเศษได้ดูแลได้”

หญิงสาวเกรงใจและเชื่อฟังสตรีที่เป็นเหมือนญาติสนิทเสมอมา อัยฎางค์พักที่อีกโรงแรมหนึ่งแต่ก็คอยติดตามอย่างอดทน หลังจากทานอาหารค่ำด้วยกัน เขาทำสีหน้าท่าที่เหมือนยังไม่อยากแยกจาก ทว่าคุณพรรณงามทำที่ไม่สนใจ กล่าวคำรำลืออ่อนหวาน

“อึ้งฎางค์นี่น่ารักจริงๆ วันนี้หน้าขอไปพักกันก่อนนะจ๊ะ...”
 ฉัตรแก้วมองเพื่อนชายอย่างเกรงใจ “พຽ່ງนี้พบกัันนะอึ้ง”
 “จะทานมื่อเข้าด้วยกันหรือเปล่า” เสียงถามห่วงหา
 คุณพรรณงามตัดบทว่า “ไม่ต้องหรอกจ๊ะ ที่นี้เขามีอาหารเข้า
 ให้พร้อม เราจะทานกันที่นี้แล้วไปโรงพยาบาลเลย”

สีหน้าของเพื่อนชายทำให้ฉัตรแก้วใจอ่อน แต่ก็ได้แต่เดินตาม
 คุณพรรณงามไปยังลิฟท์เพื่อที่จะขึ้นไปยังห้องพัก

คุณพรรณงามถามว่า “แกวกับอึ้งฎางค์เป็นแฟนกันหรือ”
 “ไม่ใช่หรอกคะ” เป็นคำตอบที่ทำให้อีกฝ่ายโลงใจ
 “...อึ้งคอยดูแลแกวมานานแล้ว เขาเป็นน้องชายของพี่อึ้ง
 แฟนพี่นะ บังเอิญเราเรียนอยู่ด้วยกัน พี่นะก็เลยให้เขาคอยดูแลแกว”

ในตอนนี่ที่คุณกัญญาเผชิญเคราะห์กรรมสาหัส คุณพรรณงามก็
 เริ่มคิดระวางในแบบเดียวกับที่เคยได้ยีนได้ฟังจากคุณกัญญามาตลอด
 เธอเกิดสงสัยขึ้นมาแล้วว่าขณะชนให้อึ้งฎางค์คอยตามดูแลฉัตรแก้วด้วย
 ความปรารถนาดีจากใจจริงหรือว่าอย่างอื่นกันแน่...!

ฉัตรแก้วนึกไม่ถึง ว่าจะต้องตอบปัญหามากมายเกี่ยวกับพี่ชาย
 ต่างสายเลือดทั้งสองคนกับคุณพรรณงาม ผู้ซึ่งดูเหมือนจะสนอกสนใจ
 มากอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน แต่หญิงสาวก็เล่าออกมาเท่าที่รู้ ทำที่
 และน้ำเสียงซื่อๆ ใจจริงที่เธอพูดถึงชายหนุ่มคนพี่ ทำให้ผู้สูงวัยต้อง
 ขมวดคิ้วครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยความหนักใจ

“แกวรักพี่นะ แล้วแกวก็เชื่อว่าพี่นะก็รักและเป็นห่วงแกว”
 เป็นคำพูดที่จริงใจซึ่งทำให้คนฟังรู้สึกหนักหน่วงอย่างยิ่ง...

“ยัยเมียทนายมาจันจ้านอะไร”

ซซซชขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ ร่างอวบท้วมของผู้สูงวัยเกาะติด
 อยู่ข้างหญิงสาว ทำที่เหมือนผู้ปกครอง แม้ชายหนุ่มไม่แสดงความ
 คารวะทักทาย เธอก็หาได้มีทำที่ขุ่นเคืองไม่

เธอดึงฉัตรแก้วไปคุยกับนายแพทย์ ซักถามนั่นนี่ไม่รู้จบสิ้น

“มาตั้งแต่เมื่อวานแล้วอะ” อึ้งฎางค์พูดอ่อยๆ มองหน้าซซซช
 ไม่สนิทเพราะความรู้สึกในแง่ลบซึ่งก่อตัวและเติบโตอยู่ในความนึกคิด

“เขาบอกหรือเปล่านั้นว่าจะกลับเมื่อไหร่”

“เห็นว่าจะอยู่จนคุณยิงศจัดการเรื่องโรงพยาบาลที่กรุงเทพฯ ได้
 แล้วก็กลับพร้อมๆ กันอะ”

“อ้าว เรื่องโรงพยาบาลเป็นธุระของใครกันแน่ ไม่ใช่พี่นะจะ
 เป็นคนจัดการหรือ”

อึ้งฎางค์ตอบเสียงอ่อยๆ ว่า “ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันอะ”
 แล้วก็เสียงห่างออกไป

ซซซช หันไปพูดโทรศัพท์ซึ่งพกพาติดตัว อีกครู่หนึ่งก็กลับมา
 บอกว่า “ผมจะกลับกรุงเทพฯ ละ ช่วยบอกให้แกวรู้ด้วย”

อึ้งฎางค์รู้สึกโลงใจจึงไม่ได้ตัดทาน แล้วซซซชก็หมุนตัวจากไป
 โดยไม่รำลาใคร

ฉัตรแก้วหันมาเห็นแว็บๆ แต่จะละจากแพทย์มาก็ไม่ได้ พอเสร็จ
 ธุระ เธอจึงเดินเข้ามาพลางหันมองหา

“พี่ซซชไปไหนแล้ว อึ้ง”

“ไปแล้ว บอกว่าจะกลับกรุงเทพฯ”

“อ้าว...” เสียงอุทานผิดหวังทำให้เพื่อนชายแปลกใจ เธอ
 ยังบ่นต่ออีกว่า “แยจจิง อยู่ๆ ก็ไปชะเฉยๆ จะบอกกันสักคำก็ไม่ได้”

อึ้งฎางค์มองหญิงสาวอย่างแปลกใจ ฉัตรแก้วไม่เคยใส่ใจซซซช
 ถึงกับจะเตือนร่อนว่าฝ่ายนั้นจะไปหรือว่าจะอยู่ แต่ไหนแต่ไรมา เธอ
 จะปลอดโปร่งใจยิ่งกว่า หากจะอยู่โดยไม่มีซซซช

ฉัตรแก้วทำหน้าที่มุ่มไม่ยอมพูดอะไรอีก

พี่ซซชกับเพื่อน นึกจะมาก็มา นึกจะไปก็หายไปเฉยๆ

เธอรู้สึกขัดอกขัดใจอย่างบอกไม่ถูก.....